



---

# Tajemství modrého skarabea

---

Rebecca Michéle

*CORNWALL, 1921*

Cleo, schovaná za závěsem, stála u okna a dívala se dolů na dvůr. S třaskavým zvukem sem právě přijel černý automobil, řízený Victorem Millianem osobně. Vůz zastavil, Millian vystoupil a hned se mu dostalo přátelského přivítání od Angwina Tredennicka. Cleo nemohla slyšet jejich slova, všimla si však, že se Millian rozesmál. Pak oba zašli do domu.

Sotva už dokázala ovládat svou netrpělivost. Victor Millian před týdnem dopisem ohlásil svůj příjezd. Pro Cleo připojil krátkou zprávu:

*Slečno Vansonová, hovořil jsem s Vaším otcem. Dal mi pro Vás dopis s vysvětlením...*

Její otec žije! Cleo cítila, jak jí z ramenou spadla obrovitá tíže. Poté, co se musela celé měsíce přemáhat k trpělivosti. Jiskra naděje však nikdy nepohasla. Nejraději by se okamžitě rozeběhla k Millianovi, aby se dozvěděla o všem, co ví on. Musela ovšem vyčkat, až pro ni pošlou. Archeolog nejprve bude pít čaj s lady Charlotte, Mirandou a Angwinem. Cleo neklidně přecházela po pokoji sem a tam. Aby se rozptýlila, myslela na Mirandu. Předsevzetí si Londýn pořádně užít její přítelkyně totiž do puntíku uskutečnila. Už v prvním roce po svém debutu obdržela Miranda čtyři vážné nabídky sňatku. Všechny od ctihodných a zámožných mužů, v nichž našla zalíbení také lady Charlotte. Do zasnoubení však matka Mirandu netlačila. I v minulé sezoně Miranda zlomila hned několik dalších srdcí, tak to alespoň líčila. Také naznačila, že dostala vše, o co stála, aniž by se zapletla do skandálu. Když Cleo naléhala a vyptávala se, odpovídala Miranda pouze

záhadným úsměvem a dávala kamarádce pocítit, že jí nadále má především za hloupoucké dítě. Věkový rozdíl mezi oběma mladými ženami byl něco přes dva roky. Miranda byla mezitím plnoletá. Cleo měla před třemi týdny dvacáté narozeniny. Ten významný den proběhl v podstatě bez povšimnutí, jen Miranda ji políbila na tvář a popřála jí vše nejlepší.

Cleo život na Tredennicku se změnil jen v tom, že když se lady Charlotte s Mirandou zdržovaly v Londýně, měla více volného času, než jí bylo milé. Angwin byl plně zaměstnán správou majetku a studiem staroegyptského umění a kultury, takže ho Cleo viděla jen málokdy. Věnovala se tedy své práci, šití. Starala se mezitím i o oblečení personálu. A kdykoli měla čas, vzdělávala se a četla. Fascinoval ji obzvláště záhadný Tutanchamon, jenž se stal králem už v dětském věku. Pozorně sledovala novinové články o hledání faraonova hrobu.

Lord Tredennick sám se o tajemnou říši mrtvých faraonů zajímal čím dál více. Cleo by si o tom všem s Angwinem tak ráda promluvila, neodvážila se ho však oslovit. Příliš se obávala odmítnutí nebo dokonce výsměchu. V posledních měsících v ní však rostl obdiv a náklonnost vůči mladému šlechtici. Kolikrát se jí o Angwinovi i zdálo. Cleo přemítala, jestli tyto pocity jsou ona tolik vzývaná láska, o níž se píše v románech. Milovala svého otce, také milovala tetu Elsii, nicméně její city pro Angwina byly docela jiné. Existuje vůbec pro lásku nějaká definice, popis, jak vypadá? Něco jako návod k použití? Tušila, že každý člověk lásku cítí jinak. Pro Mirandu to byla pouze hra, která ji baví, jejího srdce se však nedotýká.

Konečně se objevila služebná se vzkazem, že ji lady Charlotte očekává v knihovně. Když Cleo vstoupila, zvedl se Victor Millian z křesla a s napřaženýma rukama jí vyšel vstříc.

„Slečno Vansonová, jsem rád, že vás zase vidím!“

„Pane Milliane.“ Cleo se zdrženlivě usmála, ve skutečnosti však měla nervy napjaté k prasknutí. „Psal jste, že jste hovořil s mým otcem?“

Millian přikývl, než však stihl něco říct, ozval se Angwin: „Cleo, od zprávy pana Milliana došlo k zásadním změnám. Musíš počítat s nejhodnějším.“

„Angwine, musíš opravdu být tak necitlivý?“ zvolala Miranda, vyskočila a Cleo objala. „Ach, má milá, obávám se...“

S překvapením Cleo zaznamenala, že Mirandě zvlhly oči.

„Co je s mým otcem?“ Cleo se rozhlédla po všech přítomných. „Pane Milliane, daří se mu přece dobře, nemám pravdu? Dal vám pro mě dopis.“

Z pohledů, které si Millian s Angwinem vyměnili, vyčetla nejistotu a také soucit. Cítila vzrůstající úzkost.

„Řekněte jí to, pane Milliane.“ Poprvé promluvila lady Charlotte. „To děvče se bude muset se skutečností smířit.“

*Je mrtvý, pomyslela si Cleo. Celá ta léta jsi to tušila. Sama jsi říkala: nic není horší než nejistota.*

„Prosím, posadte se, slečno Vansonová,“ řekl Victor Millian tiše.

Podruhé tak Cleo klesla na kraj křesla, které stálo nejbliže k Angwinovi.

Lady Charlotte na ni vrhla přísný pohled a s opovržlivým podtónem v hlase pronesla: „Tvůj otec zjevně přišel o rozum a pak beze stopy zmizel.“

Cleo nechápavě pohlédla na Victora Milliana. „Řekněte mi, prosím, všechno. Není důvod, abyste se snažil mě něčeho ušetřit. Mám právo dozvědět se pravdu.“

„S tím naprosto souhlasím.“ Victor Millian se na ni povzbudivě usmál. „Kvůli jistým politickým událostem, které v tuto chvíli nehrají další roli, uvízla expedice, k níž jsem se připojil, na několik týdnů v Alexandrii, než jsme dostali povolení pokračovat v cestě do Káhiry. Když jsme tam dorazili, onemocněli tři muži těžkými horečkami a všichni jsme se dostali do několikátýdenní karantény. Dva z těch tří mužů zemřeli, stav třetího se zlepšoval jen pomalu. Takže jsme dál do Luxoru mohli cestovat až s velkým zpožděním. Podle vašich informací, slečno Vansonová, jsem chtěl vašeho otce vyhledat v hotelu Queen's. Tam jsem se dozvěděl, že se odstěhoval několik měsíců předtím.“ Millian se zarazil. Pak tichým hlasem pokračoval. „Řekli mi, že pan Vanson prý přišel o své místo a nemohl už platit účty. Nenašel se nikdo, kdo by mu v té situaci mohl pomoci. Lord Cherringham se od něho odvrátil taktéž. Nikdo nevěděl, kam se Alexander Vanson odebral. Dva týdny poté jsem potkal muže, jenž tvrdil, že pan Vanson rozhlašoval, jakému velkému objevu je na stopě, a z toho důvodu, že zanedbával svou práci. Ten muž však byl přesvědčen, že ta záležitost neodpovídá skutečnosti. Podle něj se Vanson honil za přeludem.“

„Vy jste mého otce však přesto vypátral,“ poznamenala Cleo. V ústech měla vyschlo, neodvažovala se však požádat o sklenici vody. „Proč jste mě okamžitě nevyrozuměl? Mohl jste mi zatelegrafovat, pane Milliane.“

„Cleo, krot' svůj jazyk!“ obořila se na ni lady Charlotte. „Nejsi v postavení, aby sis mohla cokoli diktovat. Od pana Milliana bylo velkodušné, že se sběrem informací o tvém otci vůbec zabýval a tím upozadil své vlastní zájmy.“

„Odpusťte, pane Milliane,“ hlesla Cleo, za zády však zatínala ruce v pěsti.

Millian teď působil poněkud rozpačitě. Řekl: „Nechtěl jsem vás zbytečně znepokojovat, slečno Vansonová, jediné, co jsem o vašem otci slyšel, byly dohady. V listopadu jsem se pak doslechl o muži, který žije v malé vesničce mezi místními a...“ Millian polkl, „a prý je trochu podivín. Jakési tušení mě přimělo se tam vypravit. Ano, slečno Vansonová, vašeho otce jsem vy-pátral.“

„Co jste myslel tím podivínem?“ zeptala se Cleo.

„Že se pomátí!“ zvolala lady Charlotte netrpělivě. „Pane Milliane, dopovězte to do konce, abychom mohli to nešťastné téma uzavřít.“

„Matko, prosím tě!“ Angwin na ni vrhl káravý pohled. „Jde přece o jediného příbuzného, kterého Cleo ještě měla.“

Při slově *měla* sebou Cleo trhla. Vší silou se snažila obrnit proti tomu, co asi bude následovat.

Millian si odkašlal a pokračoval: „Váš otec, slečno Vansonová, byl v zajetí jakýchsi klamů. Mluvil o převratném objevu, o nepředstavitelném bohatství a věčné slávě, jakmile jen ten hrob najde. Tvrdil, že o onom faraonovi nebyly žádné zmínky jmenovitě, a proto kromě něho nikdo o jeho existenci neví. Odkud o něm ví on, pan Vanson nevysvětlil, naopak. Považoval mě za špiona, vyslaného britskou vládou, aby se zmocnil jeho tajemství. Vyzval mě, abych zmizel, jinak užije násilí. Svá slova podbarvil holí, kterou máchal nad hlavou. Je mi to moc líto, slečno Vansonová. Váš otec nebyl v dobrém stavu fyzicky, ale ani psychicky už to nebyl ten muž, jehož jsem před lety poznal.“ Millian si sáhl do náprsní kapsy a vytáhl hnědou obálku. „Nakonec se mi přece jen podařilo k němu proniknout a vyvolat v něm vzpomínku na vás, jeho dceru. Řekl jsem mu, že si o něj děláte velké starosti a čekáte na zprávu. Vzdálil se a po hodině mi přišel dát tento dopis.“

„Četl jste jej?“ zeptala se Cleo.

„Ovšemže ne, slečno Vansonová. Jsou to osobní slova vašeho otce, pro vás. Pochyboval jsem však, zda by bylo dobré, abych dopis poslal do Anglie. Obával jsem se totiž, že by vás jeho obsah mohl rozrušit nebo dokonce

vyděsit. Nejprve jsem s vámi chtěl promluvit osobně a osvětlit vám okolnosti.“

„To je od vás velice pozorné, pane Milliane,“ řekla Cleo zastřeným hlasem. „Setkal jste se s mým otcem potom znovu?“

„To už nebylo možné,“ odpověděl Millian. „Dva týdny po našem setkání pan Vanson zmizel. Nezanechal žádnou zprávu, nikdo netušil, kam odešel.“ Přistoupil ke Cleo a vzal ji za ruce. „Je mi to upřímně líto, slečno Vansonová. Obávám se, že se váš otec vydal hledat ten údajný hrob, jenž však zřejmě existoval pouze v jeho fantazii. A sám v poušti...“

Nemusel hovořit dál. Cleo pochopila. Nasucho polkla. „Děkuji vám, pane Milliane. Smím se teď vzdálit, abych si mohla přečíst otcův dopis?“

Pohybem ruky jí lady Charlotte dala najevo, že může jít. Miranda se zeptala: „Mám jít s tebou? Možná budeš potřebovat útěchu...“

Cleo, překvapená Mirandinou účastí, se poněkud křečovitě usmála. Zavřela hlavou. „Chtěla bych teď raději být sama.“

*Má milá dcero, dnes ke mně přišel nějaký muž a tvrdil, že už jsi ode mě dlouho nedostala žádnou zprávu. Já jsem Ti i Tvě tebe přece každý měsíc psal. Jako by ten cizinec nevěděl, že je válka a pošta tudíž nechodí pravidelně. Kromě toho jsem byl v Cornwallu před několika měsíci. Jakmile bude po válce, přijedu vás navštívit...*

Cleo klesly ruce do klína. Na chvíli zavřela oči, aby se uklidnila. Její otec zjevně opravdu žil ve svém vlastním světě, a jak se zdá, i ve vlastním čase.

*Zbývá mi už jen krůček k velkému objevu. Všichni doslova baží po mých informacích, dokonce za mnou posílají i špióny. Já ty muže však vždy odhalím. Chtějí mi pouze ukrást indicie a pak ten hrob objevit sami. Chtějí si uzurpovat bohatství a slávu pro sebe. Pokoušejí se mi namluvit, že to nemám v hlavě v pořádku, chtějí mě snad i zavřít.*

*Já však naprosto přesně vím, o co tu kráčí! Ty indicie se čím dál více konkretizují, zdá se, že mi už chybí jen jeden poslední, rozhodující díl. Už brzo všem dokážu, že jsem se nezbláznil. A pak pro nás nastanou slavné časy. Ty jsi dosud dítě, avšak jakmile trochu vyrosteš, přivezu Tě sem, protože jen s Tvou pomocí se mi podaří odhalit poslední část onoho velikého tajemství.*

*Do té doby musíš být ve škole pilná. Zdá se mi, že můžeme Millianovi důvěřovat, proto mu svěřím tenhle dopis pro Tebe, mé dítě. Jinak o tom však s nikým nemluv, to mi musíš slíbit.*

*Tvůj otec*

Zbytek dne Cleo strávila sama, zabraná v myšlenkách. Otcovy řádky potvrzovaly Millianovo tvrzení, že se pomátl na duchu. Ovšem už před lety psal o stopě, která by mohla vést k velkému objevu. Z toho, co se Cleo naučila od otce a z knih, věděla, že jsou to často malé, na první pohled bezvýznamné náznaky, jež nakonec vedou k dosud neobjevenému hrobu. Byl její otec snad na stopě místa posledního spočinutí faraona Tutanchamona? Legendárního krále, po jehož mumii už mnoho let pátrají přední, vlivní Britové? Neobrátil by se pak na Howarda Cartera? Podle toho, co o onom archeologovi věděla, usuzovala, že Carter všechno zkoumal do nejmenšího detailu a nikdy nic nezamítl jako výmysl. Jenže to se nikdy nedozví. Pravděpodobnost, že její otec už není mezi živými, je vysoká. Cleo vzpomínala. Pamatovala si každé jednotlivé setkání s ním, nebylo jich totiž mnoho. Ty řídké společné chvíle, jež jim byly dopřány, byly vždy intenzivní a šťastné. Teta Elsie byla přesvědčená, že Alexander Vanson miluje vykopávky pod spalujícím sluncem více než svou vlastní krev, Cleo však věděla, že tomu tak nebylo. Otec ji miloval, svým způsobem. A rozhodně pro ni chtěl to nejlepší.

Po týdnu Victor Millian opět odcestoval, aby zařídil nějaké věci, jak sám řekl. V červnu se do Cornwallu opět vrátil a léto strávil na Tredennicku jako host rodiny. Pravidelně si s Mirandou vyjížděli na koních anebo podnikali výlety Millianovým automobilem. Někdy se k nim přidala i lady Charlotte. Po počáteční skepsi si tu páchnoucí příšeru, za niž automobil označovala, docela oblíbila. Dokonce navrhla Angwinovi, aby pro panství Tredennick takový vůz také opatřil.

„St. Aubynovi také mají vůz,“ řekla lady Charlotte. „Přirozeně se šoférem!“

Angwin přislíbil, že si to nechá projít hlavou, a nechal si od Victora Milliana funkce automobilu důkladně vysvětlit.

Po večeri sedávali oba muži často až do noci spolu, kouřili cigarety, pili víno a brandy. Millian vyprávěl o svých zážitcích z Egypta. K překvapení všech se

k nim často přidala i Miranda. Na Millianovo výslovné přání se u nich, i když stranou, mohla posadit i Cleo jako tichá posluchačka. Na lady Charlotte bylo znát, jak se jí to zdá nevhodné. Angwin však Cleo zapojoval čím dál častěji, a tak se jeho matka musela obejít s přísným, zamračeným pohledem.

Victor Millian vyprávěl o zemi na Nilu tak barvitě, jak dovedl i Clein otec. Viděla ty širé roviny doslova před očima. Zeleň na březích Nilu, pyramidy před branami Káhiry, přenádherné chrámy a hrobky v Údolí králů, jež ani po tisících let neztratily nic ze svého mohutného působení. Millian přivezl i fotografie. Ukazovaly zaprášené muže s tvářemi tmavými od slunce, nářadím v rukou, domorodé pomocníky, sarkofágy, mumie a stěny hrobek. Zdobily je pestré obrazy a hieroglyfy, líčil Millian. Cleo mrzelo, že na těch fotografiích nebyly barvy vidět.

„Je až neuvěřitelné, že tato umělecká díla vznikla před tisíci lety.“ Cleo bezděčně šeptala.

„Pokaždé, když stanu v takové hrobce, běhá mi z toho mráz po zádech,“ přiznal Millian.

„Máte snad strach z kletby?“ usmála se Cleo. „Prý se říká, že kdo naruší klid mrtvých, zahyne strašlivou smrtí...“

„Takové kletby se vymýšlejí, aby se hrobky chránily před vykradači. Lidé v Egyptě bývali velmi pověřiví. Mnozí jsou dodnes, i když se už nemodlí ke starým božstvům. Zloděje to však od rabování královských hrobů neodradilo.“

„Mnohé hroby dosud nebyly objeveny,“ poznamenal Angwin. „Možná, že tvůj otec skutečně šel po nějaké zajímavé stopě.“ Vážně se na Cleo podíval. „Je mi to upřímně líto.“

Cleo cítila, že jí je najednou tepleji. Srdce se jí rozbušilo o něco rychleji. Opovržlivá slova, která Angwin pronesl při jejich prvním setkání, mu dávno odpustila. Nebyl snob jako jeho matka. Přesto byla propast mezi nimi nepřekonatelná. Alespoň Angwin nikdy ani náznakem neukázal, že by pro něj Cleo mohla být víc než pouhá zaměstnankyně a Mirandina společnice.

Victor Millian se chtěl začátkem podzimu opět vydat do Egypta.

„Budu ho doprovázet.“

Angwinovo rozhodnutí všechny překvapilo. Lady Charlotte zbledla.

„Už celé roky mě ta země a její prastará kultura fascinují,“ pokračoval Angwin rozhodným hlasem. „Odjedeme co nejdříve. V posledních letech byly v Údolí králů odhaleny chrámy a hrobky, jež byly zpřístupněny veřejnosti. Chtěl bych to všechno vidět na vlastní oči. Také bych rád zakoupil nějaké kusy do našeho domu.“

„Žádné mumie mi sem vozit nebudeš!“ pohoršila se lady Charlotte. „Ani žádné sarkofágy či jiné nekřesťanské modly, na nichž lpí prokletí. To nestrpím!“

„Bez obav, matko, uvažuji spíš o nákupu uměleckých předmětů.“ Angwin se chápavě usmál, v očích mu však hrály jiskřičky a Cleo tušila, že ho matčina víra v kletby pobavila. „Egypt, jeho stará kultura a umění – to vše je v Anglii stále oblíbenější. Vidím to jako investici. Předpokládám, že za několik let leccos z toho prodám a vydělám.“

„Žádné mumie!“

„A proč ne, matko?“ vložila se do toho Miranda. Oči jí zářily. „Mohli bychom je rozestavět u vchodu v hale, jako takové tiché uvítání pro naše hosty.“

Lady Charlotte vrhla po Mirandě ničující pohled a pak se obrátila k Angwinovi. Cleo, jež mlčky seděla v koutě a potlačovala pobavený úsměv, jako obvykle ignorovala.

„Ten bláznivý nápad ti zjevně nevymluvím, synu.“ Její hlas zněl dutě, jako by mluvila z hrobu. „Je-li to tvé přání, jeď tedy. Jak dlouho se zdržíš?“

„Tři, čtyři měsíce.“ Angwin pokrčil rameny. „O Tredennick je postaráno, na správce se opravdu mohu spolehnout. Mirando, tebe poprosím, abys mu byla nablízku, pokud by něco potřeboval. Jsi už dost stará na to, aby ses starala o rodinný majetek, proto navrhuji...“

„Já pojedu s tebou!“ přerušila bratra Miranda.

„Jak prosím?“ zeptali se Angwin i lady Charlotte jednohlasně. Angwin dodal: „Na takovou cestu jsi příliš mladá!“

„Právě jsi říkal, že jsem dost stará na to, abych se starala o majetek,“ opáčila Miranda. „Tím jsem i dost stará na to, abych mohla cestovat do Egypta. Navíc jsem plnoletá. Ty ani matka mi to zkrátka nemůžete zakázat.“

„Ty to snad opravdu myslíš vážně!“ Angwin se na Mirandu díval s neskrývaným zděšením. Pak se však dal do smíchu. „Já mám dojem, že si cestu a pobyt v Egyptě představuješ jako zábavný výlet. V tom se však velmi mýlíš, sestřičko. Ještě na podzim je Údolí králů horká výheň plná špíny a pra-



chu. A písku. Svou elegantně bledou pleť by sis tam spálila během několika málo dní.“

„Ty mě zjevně máš za cukrovou panenku, bratře!“ Miranda si trucovitě založila ruce na prsou. „Tak zlé to v tom Egyptě být nemůže, jinak by tam každoročně necestovaly celé stovky Angličanů, aby se mohli na všechny ty hrobky a poklady vynadívát. Já jsem se informovala. Existuje tam celá řada výborných hotelů, přijímajících výhradně britské občany. S prvotřídním servisem. Pořádají vyjížďky po Nilu na exkluzivních lodích a organizované skupinové zájezdy k vykopávkám v Údolí králů.“

Angwin ostře vyfoukl vzduch skrze zuby, až to téměř hvízadlo. Ušklíbl se. „Zdá se, že jsem tě podcenil, sestřičko. Odcestujeme však už příští týden. Nemyslím si, že se dokážeš tak rychle spakovat.“

„Ty to snad Mirandě hodláš dovolit?“ vzmohla se opět na protest lady Charlotte. Teatrálně zalomila rukama. „Moje dcera, mé sluníčko, mezi nějakými divochy! A nejen ti lidé jsou tam nebezpeční – mají tam i nebezpečná zvířata! Hady, škorpiony, děsuplné pavouky!“

„Bezmezně přeháníš, matko,“ poznamenal Angwin. „Miranda má vlastně pravdu. V posledních letech se Egypt stal pro anglickou vyšší vrstvu velmi oblíbeným. Starají se tam velmi dobře i o dámy. Nechceš nás doprovodit také, matko? Mohla bys na své děti dohlédnout. Žádný domorodec, ať už člověk či zvíře, by se neopovážil zkřivit nám jediný vlásek na hlavě, protože by pak měl co do činění s tebou.“

Lady Charlotte zalapala po dechu. Ironie v Angwinových slovech jí unikla. Cleo se naopak musela kousat do rtů, aby se nedala do smíchu.

„Ihned se začnu připravovat,“ prohlásila Miranda a chtěla odejít.

„Moment!“ Angwin ji zadržel. „Já jsem neřekl, že nás smíš doprovázet.“

„Udělám to. S tvým dovolením, i bez něj.“

Cleo měla v tu chvíli dojem, že si Miranda dupne jako nějaké vzdorovité dítě. Její přítelkyně se však vzpamatovala, nadějeplně se usmála na všechny přítomné a opustila knihovnu.

Cleo se pokoušela Mirandě cestu rozmluvit.

„Nemáš tušení, do čeho se pouštíš,“ řekla jí. „Můj otec mi detailně popisoval, jak těžké je v Egyptě fungovat. Tvůj bratr a pan Millian tu nepodnikají

zábavný výlet, chtějí se vypravit na vykopávky. Nemyslím si, že by to bylo něco pro tebe.“

„Už mluvíš jako Angwin.“ Miranda se nevrle zamračila. „Já jsem rozhodnutá a nikdo mě nepřesvědčí, že jet nemám. A ty pojedeš také!“

„Já?“ vyhrkla Cleo. „Dokonce i kdybych chtěla, víš přece velmi dobře, že mi pro takovou cestu chybí finanční prostředky.“ Miranda otevřela ústa, Cleo však rychle pokračovala, protože tušila, co jí bude chtít navrhnout. „Ne abys byť jen pomyslela na to, zeptat se bratra či snad lady Charlotte, jestli by mé výlohy nezaplátili. Nic takového v žádném případě neučiní. A já bych to ani nechtěla.“

„Zaměstnám tě jako svou komornou.“ Miranda se nehodlala vzdát. „Dáma v mé pozici nikdy necestuje bez komorné. Budeš mi dělat společnost a starat se o mé šaty.“

Cleo na okamžik pocítila jiskru naděje. Jak ráda by Angwina, Mirandu a Victora do země svých snů doprovázela! Třeba by se mohla i dopátrat nějakých informací o svém otci.

„Nemám žádné příbuzné, kteří by mi mohli dát k takové cestě svolení. I jako tvá komorná bych potřebovala pas a vízum. A jak víš, takové dokumenty se vystavují výhradně plnoletým osobám.“

„Když moje matka potvrdí...“

„Což ona nikdy neudělá,“ skočila přítelkyni do řeči Cleo.

„Vždycky sis přece přála cestovat do Egypta.“

„Abych tam pracovala po boku svého otce.“ Cleo vzdychla. „Byl to krásný sen. Realita je jiná. Třeba tu možnost jednou budu mít, za pár let. Když odejdeš, Mirando, není jisté, zda mě tu lady Charlotte nechá dál bydlet. Ona žádnou společnici nutně nepotřebuje. My obě dobře víme, že jen tobě vděčím za to, že jsem neskončila bez prostředků na ulici.“

Svou reakcí Miranda teď Cleo překvapila. Najednou ji totiž objala a řekla: „Já chci, abys nás doprovázela. Nějak to zařídím.“

*Přeložila Jesika Schaff*